

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

מאן דאמר	יומא-טרף בקלפי	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כי אתא רבין פירשה משמיה דרבי יונתן:	של פרה - משקל עשרה זוז, ושל שעיר המשתלח - משקל שני סלעים, ושל מצורע - משקל שקל.											◇
רבי יוחנן:	פליגי בה רבי שמעון בן חלפתא ורבנן בפרה											◇
חד אמר: [רבי שמעון בן חלפתא/רבנן]	משקל עשרה											◇
חד אמר: [רבי שמעון בן חלפתא/רבנן]	משקל שקל.											◇
	וסימניך: אחד המרבה ואחד הממעיט.											◇
רבי ירמיה מדיפתי לרבנא:	לא בפרה פליגי, אלא בשעיר המשתלח פליגי.											◇
	וההוא יומא נח נפשיה דרביא בר קיסי, ואנחו בה סימנא: רביא בר קיסי מכפר כשעיר המשתלח.											◇
רבי יצחק:	שתי שחיטות שמעתי, אחת של פרה ואחת של פרו, אחת כשרה בזר ואחת פסולה בזר, ולא ידענא הי מינייהו.											◇
איתמר:	שחיטת פרה ופרו, רב ושמואל:											◇
חד אמר: [רב/שמואל]	פרה - פסולה, פרו - כשרה.											◇
חד אמר: [רב/שמואל]	פרו - פסולה, פרה - כשרה.											◇
	תסתיים דרב הוא דאמר פרה פסולה											◇
דאמר רבי זירא:	שחיטת פרה בזר פסולה.											◇
ואמר רב עלה:	אלעזר וחוקה שנינו בה.											◇
	ורב, מאי שנא פרה - דכתיב אלעזר וחוקה, פרו נמי - הא כתיב אהרן וחוקה											◇
	שחיטה לאו עבודה היא.											◇
	אי הכי, פרה נמי?											◇
	שאני פרה דקדשי בדק הבית היא.											◇
	ולאו כל דכן הוא?											◇
	מידי דהוה אמראות נגעים, דלאו עבודה היא ובעיא כהונה.											◇
	ולשמואל דאמר פרו פסולה, מאי שנא פרו - דכתיב אהרן וחוקה, פרה נמי הא כתיב אלעזר וחוקה											◇
	שאני התם, דכתיב (במדבר יט) ושחט אותה לפניו - שיהא זר שוחט ואלעזר רואה.											◇
	ורב											◇
[רב]	שלא יסיח דעתו ממנה											◇
	ושמואל, שלא יסיח דעתו מנא ליה?											◇
[שמואל]	נפקא ליה (במדבר יט) מושרף את הפרה לעיניו.											◇
	ורב											◇
[רב]	חד בשחיטה וחד בשריפה. וצריכא דאי כתב רחמנא בשחיטה - משום דתחילת עבודה היא, אבל שריפה אימא לא - צריכא. ואי כתב רחמנא בשריפה - משום דהשתא הוא דמתכשרא פרה, אבל שחיטה אימא לא - צריכא.											◇
	למעוטי מאי?											◇
	אילימא למעוטי אסיפת אפרה ומילוי מים לקידוש											◇

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

יומא-טרף בקלפי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	מב:	
יומא-טרף בקלפי	מאן דאמר																						
(במדבר יט) למשמרת למי גדה כתיב.		ז																					מב:
אלא למעוטי השלכת עץ ארו ואזוב ושני תולעת דלאו גופה דפרה נינהו.		!																					מב:
שחיתת פרה בור, רבי אמי אמר: כשרה	איתמר [רבי אמי]																						מב:
פסולה.	רבי יצחק נפחא:																						מב:
כשרה	עולא:																						מב:
פסולה.	ואמרי לה: [עולא]																						מב:
אין לי אלא הזאת מימיה שאין כשרין באשה כבאיש, ואין כשרין אלא ביום, מניין לרבות שחיתתה, וקבלת דמה, והזאת דמה, ושריפתה, והשלכת עץ ארו ואזוב ושני תולעת - תלמוד לומר תורה. יכול שאני מרבה אף אסיפת אפרה ומלוי מים וקידוש - תלמוד לומר זאת.	מתיב רבי יהושע בר אבא לסיועיה לרב:																						מב:
ומה ראית לרבות את אלו ולהוציא את אלו?																							מב:
אחר שריבה הכתוב ומיעט, אמרת: הרי אנו למדין כולן מהזאת מימיה. מה הזאת מימיה - אינן כשרין באשה כבאיש ואין כשרין אלא ביום, אף אני אביא שחיתתה וקבלת דמה והזאת דמה ושריפתה והשלכת עץ ארו ואזוב ושני תולעת, הואיל ואין כשרין באשה כבאיש - אין כשרין אלא ביום ומוציא אני אסיפת אפרה ומלוי מים וקידוש, הואיל וכשרין באשה כבאיש - כשרין נמי ביום ובלילה.																							מב:
והאי מאי תיובתא? אילימא מדפסולין באשה פסולין נמי בור, הזאת מימיה תוכיח, שפסולין באשה וכשרין בור.																							מב:
היינו תיובתיה: אשה מאי טעמא - אלעזר ולא אשה, זר נמי - אלעזר ולא זר.	אביי:																						מב:
כל הפרשה כולה, משמע מוציא מיד משמע, ומשמע ממילא:	עולא:																						מב:
(במדבר יט) ונתתם אתה אל אלעזר הכהן																							מב:
אותה לאלעזר ולא לדורות לאלעזר.																							מב:
לדורות בכהן גדול	איכא דאמרי:																						מב:
לדורות בכהן הדיוט.	ואיכא דאמרי:																						מב:
בשלמא למאן דאמר לדורות בכהן הדיוט - שפיר, אלא למאן דאמר לדורות בכהן גדול - מנא ליה?																							מב:
גמר חקה חקה מיום הכפורים.																							מב:
והוציא אתה																							מב:
שלא יוציא אחרת עמה																							מב:
לא היתה פרה רוצה לצאת - אין מוציאין עמה שחורה, שלא יאמרו שחורה שחטו. ואין מוציאין עמה אדומה - שלא יאמרו שתיים שחטו.	כדתנן: [ת"ק]																						מב:
לא מן השם הוא זה, אלא משום שנאמר (במדבר יט) אתה - לבדה.	רבי:																						מב:
ותנא קמא, הא כתיב אתה																							מב:
מאן תנא קמא - רבי שמעון היא																							מב:
דדריש טעמיה דקרא.	[רבי שמעון]																						מב:
מאי בינייהו?																							מב:
איכא בינייהו דאפיק חמור בהדה.																							מב:
(במדבר יט) ושחט אתה																							מב:
שלא ישחוט אחרת עמה.																							מב:

disputants-חולקים ♦
 central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-
 insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת-
key-מקרא:

statement-מימרא ■
 challenge-קושיא-
 question-שאלה-
 answer-תירוץ-
proof-ראיה ■

Talmud Navigator

יומא-טרף בקלפי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לפניו												◇
לרב - שלא יסיח דעתו ממנה												◇
לשמואל - שיהא זר שוחט ואלעזר רואה.												◇
ולקח אלעזר הכהן מדמה באצבעו												◇
לשמואל - לאהדוריה לאלעזר												◇
לרב - הוי מיעוט אחר מיעוט, ואין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבנות, דאפילו כהן הדיוט.												◇
(במדבר יט) ולקח הכהן עץ ארז ואזוב ושני תולעת												◇
לשמואל - דאפילו בכהן הדיוט												◇
לרב - איצטריך, סלקא דעתך אמינא: כיון דלאו גופה דפרה נינהו - לא ליבעי כהן, קא משמע לן.												◇
(במדבר יט) וכבס בגדיו הכהן												◇
בכיהונו.												◇
וטמא הכהן עד הערב												◇
כהן בכיהונו, לדורות.												◇
הניחא למאן דאמר לדורות בכהן הדיוט - שפיר, אלא למאן דאמר לדורות בכהן גדול, השתא כהן גדול בעינן - בכיהונו מיבעיא?							⚡					◇
אין, מילתא דאתיא בקל וחומר טרח וכתב לה קרא.							!					◇
(במדבר יט) ואסף איש טהור את אפר הפרה והניח												◇
איש - להכשיר את הזר												◇
טהור - להכשיר את האשה												◇
והניח - מי שיש בו דעת להניח, יצאו חרש שוטה וקטן, שאין בהן דעת להניח.												◇
הכל כשרין לקדש, חוץ מחרש שוטה וקטן.	תנן התם: [רבנן]											◇
מכשיר בקטן, ופוסל באשה ובאנדרונינוס.	רבי יהודה:											◇
מאי טעמא דרבנן?										⚡		◇
דכתיב (במדבר יט) ולקחו לטמא מעפר שרפת החטאת, הנך דפסלי לך באסיפה - פסלי לך בקידוש, והנך דאכשרי לך באסיפה - אכשרי לך בקידוש.	[רבנן]									!		◇
ורבי יהודה										⚡		◇
אם כן לימא קרא ולקח מאי ולקחו דאפילו קטן דפסלי לך התם, הכא כשר.	[רבי יהודה]									!		◇
אשה מנא ליה?										⚡		◇
ונתן ולא ונתנה.	[רבי יהודה]									!		◇
ורבנן										⚡		◇
אי כתב רחמנא ולקח ונתן, הוה אמינא: עד דשקיל חד ויהיב חד, כתב רחמנא ולקחו. ואי כתב רחמנא ולקחו ונתנו - הוה אמינא: עד דשקלי תרי ויהיב תרי, כתב רחמנא: ולקחו ונתן, דאפילו שקלי תרי ויהיב ולקח אוזב וטבל במים איש טהור	[רבנן]									!		◇
												◇

disputants-חולקים נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment מעשה-story	מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראיה-proof
מקרא-key:	

יומא-טרף בקלפי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לרבנן - איש ולא אשה, טהור - להכשיר את הקטן.												◇
ולרבי יהודה - איש ולא קטן, טהור להכשיר את האשה.												◇
הכל כשרין להוות חוץ מטומטום, ואנדרוגינוס, ואשה. וקטן שאין בו דעת - אשה מסיעתו ומזה.	מיתבי:											◇
ולא פליג רבי יהודה												◇
כיון דאמר מר משמע מוציא מיד משמע ומשמע, ממילא - פליג.	אבוי:											◇
(במדבר יט) והזה הטהר על הטמא												◇
טהר - מכלל שהוא טמא, לימד על טבול יום שכשר בפרה.												◇
כי הווי בה רבי יוחנן וריש לקיש בפרה, לא מסקי מינה אלא כמאי דמסיק תעלא מבי כרבא	רבי אסי:											◇
משמע מוציא מיד משמע, ומשמע ממילא.	אלא אמרי: [רבי יוחנן וריש לקיש]											◇
כל השחיטות כשרות בור, חוץ משל פרה.	תני תנא קמיה דרבי יוחנן:											◇
פוק תני לברא לא מצינו שחיטה בור פסולה.	אמר ליה רבי יוחנן:											◇
ורבי יוחנן, לא מיבעיא לתנא דלא ציית - אלא אפילו לרביה לא ציית.												◇
שחיטת פרה בור - פסולה.	דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יהוצדק:											◇
כשירה. לא מצינו שחיטה שפסולה בור.	ואני אומר: [רבי יוחנן]											◇
בא לו אצל פרו שניה.												◇
מאי שנא בוידי ראשון דלא אמר ובני אהרן עם קדושך ומאי שנא בוידי שני דאמר ובני אהרן עם קדושך?												◇
כך היא מדת הדין נותנת, מוטב יבא זכאי וכפר על החייב. ואל יבא חייב וכפר על החייב.	תנא דבי רבי ישמעאל:											◇
שחטו וקבל במזרק את דמו, ונותנו למי שהוא ממרס בו על הרובד הרביעי שבהיכל כדי שלא יקרוש.												◇
נטל מחתה ועלה לראש המזבח, ופנה גחלים אילך ואילך, וחותרה מן המעוכלות הפנימיות, וירד והניחה על הרובד הרביעי שבעזרה.												◇
בכל יום היה חותה בשל כסף ומערה בתוך של זהב, והיום חותה בשל זהב ובה היה מכניס.												◇
בכל יום חותה בשל ארבעת קבין ומערה לתוך שלשת קבין, והיום חותה בשלשת קבין, ובה היה מכניס.	[ת"ק]											◇
בכל יום חותה בשל סאה ומערה בתוך שלשת קבין, והיום חותה בשלשת קבין ובה היה מכניס.	רבי יוסי:											◇
בכל יום היתה כבדה והיום קלה												◇
בכל יום היתה ידה קצרה והיום ארוכה												◇
בכל יום היתה זהבה וירוק והיום אדום, דברי רבי מנחם.	[רבי מנחם]											◇
בכל יום מקריב פרס בשחרית ופרס בין הערבים, והיום מוסיף מלא חפניו.												◇
בכל יום היתה דקה והיום דקה מן הדקה												◇
בכל יום כהנים עולין במזרחו של כבש ויורדין במערבו והיום כהן גדול עולה באמצע ויורד באמצע.	[ת"ק]											◇
לעולם כהן גדול עולה באמצע ויורד באמצע.	רבי יהודה:											◇
בכל יום כהן גדול מקדש ידיו ורגליו מן הכיור והיום מן הקיתון של זהב	[ת"ק]											◇

מימרא-statement ■
קושיא-challenge †
שאלה-question ^
תירוץ-answer !
ראיה-proof ■

♦ **חולקים-disputants**
 † **נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review**
 ^ **מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment**
 O **מעשה-story**

מקרא-key:

יומא-טרף בקלפי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לעולם כהן גדול מקדש ידיו ורגליו מן הקיתון של זהב.	רבי יהודה:										♦	■
בכל יום היו שם ארבע מערכות והיום חמש, דברי רבי מאיר.	[רבי מאיר]										♦	■
בכל יום שלש, והיום ארבע.	רבי יוסי:										♦	■
בכל יום שתיים והיום שלש.	רבי יהודה:										♦	■
והכתיב (ויקרא טז) וכל אדם לא יהיה באהל מועד											†	◇
תני של היכל.	רב יהודה:										!	◇
וכל אדם לא יהיה באהל מועד יכול אפילו בעזרה - תלמוד לומר באהל מועד.	תנו רבנן:										■	◇
אין לי אלא באהל מועד שבמדבר, שילה ובית עולמים מנין?											^	◇
תלמוד לומר בקדש.											!	◇
אין לי אלא בשעת הקטרה, בשעת מתן דמים מנין											^	◇
תלמוד לומר בכאו לכפר.											!	◇
אין לי אלא בכניסתו, ביציאתו מנין											^	◇
תלמוד לומר עד צאתו.											!	◇
(ויקרא טז) וכפר בעדו ובעד ביתו ובעד כל קהל ישראל											■	◇
כפרתו קודמת לכפרת ביתו, כפרת ביתו קודמת לכפרת אחיו הכהנים, וכפרת אחיו הכהנים קודמת לכפרת כל קהל ישראל.											■	◇
אין לי אלא בשעת הקטרה.	אמר מר:										■	◇
מאי משמע?											‡	◇
אמר קרא וכפר בעדו ובעד ביתו ובעד כל קהל ישראל איזהו כפרה ששוה לו ולביתו ולאחיו הכהנים ולכל קהל ישראל - הוי אומר זה הקטרת הקטרת.	ר"ב, וכן אמר רבי יצחק בר אבדימי, וכן אמר רבי אלעזר:										!	◇
וקטורת מכפרת?											‡	◇
אין											!	◇
למדנו לקטורת שמכפרת, שנאמר (במדבר יז) ויתן את הקטרת ויכפר על העם.	דהא תני רבי חנניא:										!	◇
על מה קטורת מכפרת - על לשון הרע, יבא דבר שבחשאי ויכפר על מעשה חשאי.	ותנא דבי רבי ישמעאל:										!	◇
פורשין מבין האולם ולמזבח בשעת הקטרה.	תנן התם:										■	◇
לא שנו אלא בשעת הקטרה דהיכל, אבל בשעת הקטרה דלפני לפנים, מהיכל - פרשי, מבין האולם ולמזבח - לא פרשי.	רבי אלעזר:										■	◇
כשם שפורשין מבין האולם ולמזבח בשעת הקטרה כך פורשין בשעת מתן פר כהן משיח ופר העלם דבר של ציבור, ושעירי עבודה זרה ודמים של יוה"כ. הא מה מעלה יש בין ההיכל לבין האולם ולמזבח? אלא, שבהיכל פורשין בין בשעת הקטרה ובין שלא בשעת הקטרה, ומבין האולם ולמזבח - אין פורשין אלא בשעת הקטרה.	מתיב רב אדא בר אהבה ואמרי לה כדירבי יוסי אומר:										‡	◇
בשעת הקטרה מיהא פרשי											‡	◇
מאי לאו - בשעת הקטרה דלפני לפנים											‡	◇
לא, בשעת הקטרה דהיכל.											!	◇
אי הכי, הא מה מעלה ותו לא? הא איכא הא מעלה: דאילו מהיכל פרשי בין בשעת הקטרה דידיה בין בשעת הקטרה דלפני לפנים, ואילו מבין האולם ולמזבח לא פרשי אלא בשעת הקטרה דהיכל											‡	◇

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא- key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

Talmud Navigator

יומא-טרף בקלפי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אלא שבהיכל פורשין בין בשעת הקטרה ובין שלא בשעת הקטרה, ומבין האולם ולמזבח אין פורשין אלא בשעת הקטרה.	הא קתני:											◇
והא איכא הא מעלה: דאילו מהיכל פרשי בין בקדושה דידיה בין בקדושה דלפני ולפנים, ואילו מבין האולם ולמזבח לא פרשי אלא בקדושה דהיכל												◇
שם פרישה אחת היא.	רבא:											◇
כך פורשין בשעת מתן פר כהן משיח, ופר העלם דבר של צבור, ושעירי עבודת כוכבים.	אמר רב:											◇
מנא לך?												▲
אתיא כפרה כפרה מיום הכפורים.	רבי פדת:											◇
שמע מינה מעלות דאורייתא, והכי גמירי להו. דאי סלקא דעתך דרבנן - מאי שנא בין האולם ולמזבח - דילמא מיקרו ועיילי, מכולה עזרה נמי נפרשו דילמא מיקרו ועיילי	רב אחא בר אהבה:											◇
בין האולם ולמזבח, כיון דלא מפסיק מידי - לא מינכרא מילתא, עזרה, כיון דאכא מזבח החיצון דמפסיק - מינכרא מילתא.												◇
שמע מינה קדושת אולם והיכל חדא מילתא היא, דאי סלקא דעתך שתי קדושות נינהו - אולם גופיה גזירה, וניקום ונגזור גזירה לגזירה?	רבא:											◇
לא, אולם ובין האולם ולמזבח חדא קדושה היא, היכל ואולם שתי קדושות.												◇
בכל יום היה חותה בשל כסף וכו'												◇
מאי טעמא?												▲
התורה חסה על ממונו של ישראל.												◇
והיום חותה בשל זהב ובה היה מכניס.												◇
מאי טעמא?												▲
משום חולשא דכהן גדול.												◇
בכל יום בשל ארבעת קבין וכו'.												◇
נתפורו לו קב גזלים - מכבדן לאמה.	תנא:											◇
קב	תני חדא:											◇
קביים.	ותניא אידך:											◇
בשלמא הך דתני קב - רבנן, אלא הך דתני קביים מני? לא רבנן ולא רבי יוסי												◇
רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה היא.	רב חסדא:											◇
בשל קביים היה מכניס.	דתניא, רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה:											◇
אפילו תימא רבי יוסי, והכי קאמר: בכל יום היה חותה בשל סאה מדברית, ומערה לתוך שלשת קבין ורושלמיות.	רב אשי:											◇
בכל יום היתה כבידה והיום קלה.												◇
בכל יום היתה גלדה עבה, והיום רך. בכל יום היתה קצרה והיום ארוכה.	תנא:											◇
מאי טעמא												▲
כדי שתהא זרועו של כהן גדול מסייעתו.												◇
בכל יום לא היה לה ניאשתיק, והיום היה לה ניאשתיק, דברי בן הסגן.	תנא:											◇
בכל יום היה זהבה ירוק.												◇

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

יומא-טרף בקלפי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מ
שבעה זהבים הן: זהב, וזהב טוב, וזהב אופיר, וזהב מופז, וזהב שחוט, וזהב סגור, וזהב פרוים.	רב חסדא:								◆	■	◇		מ
זהב וזהב טוב - דכתיב (בראשית ב) וזהב הארץ הוא טוב									■				מ
זהב אופיר - דאתי מאופיר									■				מ
זהב מופז - שדומה לפז									■				מ
זהב שחוט - שנטוה כחוט									■				מ
זהב סגור - בשעה שנפתח כל החנויות נסגרות									■				מ
זהב פרוים - שדומה לדם הפרים.									■				מ
חמשה הן, וכל חד וחד אית ביה זהב וזהב טוב.	רב אשי:								◆	■	◇		מ
בכל יום היה זהבה ירוק והיום אדום, והיינו זהב פרוים שדומה לדם הפרים.	תניא נמי הכי:								■				מ
בכל יום מקריב פרס שחרית וכל בכל יום היתה דקה והיום דקה מן הדקה.												■	מ
דקה מה תלמוד לומר? והלא כבר נאמר (שמות ל) ושחוקת ממנה הדק אלא: להביא דקה מן הדקה.	תנו רבנן:											■	מ
בכל יום כהנים עולין במזרחו של כבש												■	מ
כל פינות שאתה פונה לא יהו אלא דרך ימין למזרח.	דאמר מר:											■	מ
והיום עולה באמצע ויורד באמצע.												■	מ
מאי טעמא												▲	מ
משום כבודו דכהן גדול.												!	מ
בכל יום כהן גדול מקדש ידיו ורגליו מן הכיור וכל.												■	מ
מאי טעמא												▲	מ
משום כבודו של כהן גדול.												!	מ
בכל יום היו שם ארבע מערכות.												■	מ
בכל יום היו שתיים מערכות והיום שלש. אחת מערכה גדולה, ואחת מערכה שניה של קטורת, ואחת שמוסיפין בו ביום, דברי רבי יהודה.	תנו רבנן: [רבי יהודה]								◆	■	◇		מ
בכל יום שלש והיום ארבע, אחת של מערכה גדולה, ואחת מערכה שניה של קטורת, ואחת של קיום האש, ואחת שמוסיפין בו ביום.	רבי יוסי:								◆	■	◇		מ
בכל יום ארבע והיום חמש: אחת של מערכה גדולה, ואחת של מערכה שניה של קטורת, ואחת של קיום האש, ואחת לאיברים ופדרים שלא נתעכלו מבערב, ואחת שמוסיפין בו ביום.	רבי מאיר:								◆	■	◇		מ
דכולי עלמא מיהת תרתי אית להו, מנלן?												▲	מ
אמר קרא (ויקרא ו) היא העלה על מוקדה על המזבח כל הלילה - זו מערכה גדולה, ואש המזבח תוקד בו - זו מערכה שניה של קטורת.												!	מ
ורבי יוסי, קיום האש מנא ליה?												▲	מ
נפקא ליה מוהאש על המזבח תוקד בו.	[רבי יוסי]											!	מ
ורבי יהודה?												⋮	מ
ההוא להצתת אליתא הוא דאתא.	[רבי יהודה]											!	מ
מניין להצתת אליתא שלא תהא אלא בראשו של מזבח - תלמוד לומר והאש על המזבח תוקד בו.	דתניא, היה רבי יהודה אומר:											!	מ

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום חזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

Talmud Navigator
א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ

מאן דאמר	יומא-טרף בקלפי	מ	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
רבי יוסי:	מניין שעושה מערכה לקיום האש - תלמוד לומר (ויקרא ו) והאש על המזבח תוקד בו.											◊
	ורבי יוסי הצתת אלויתא מנא ליה?								ג			◊
[רבי יוסי]	נפקא ליה מהיכא דנפקא ליה לרבי שמעון								!			◊
דתניא: [רבי יהודה]	(ויקרא א) ונתנו בני אהרן הכהן אש על המזבח - לימד על הצתת אלויתא שלא תהא אלא בכהן כשר, ובכלי שרת, דברי רבי יהודה											◊
אמר לו רבי שמעון:	וכי תעלה על דעתך שזר קרב לגבי מזבח?											◊
[רבי שמעון]	אלא: לימד על הצתת אלויתא שלא תהא אלא בראשו של מזבח.											◊
	ורבי יהודה								ג			◊
[רבי יהודה]	אי מהתם הוה אמינא: קאי - אארעא ועביד במפוחא, קא משמע לן.											◊
	ורבי מאיר, איברים ופדרים שלא נתעכלו מבערב מנא ליה?											◊
[רבי מאיר]	נפקא ליה מואש											◊
	ורבנן								ג			◊
[רבנן]	וא"ו לא דרשי.											◊
	ורבנן, איברים ופדרים שלא נתעכלו מבערב מאי עביד להו?											◊
[רבנן]	מהדר להו למערכה גדולה.											◊
דתניא:	מניין לאיברים ופדרים שלא נתעכלו מבערב שסודרן על גבי מזבח, ואם אין מחזיקן - שסודרן על הכבש או על גבי סוכב עד שיעשה מערכה גדולה וסודרן, תלמוד לומר (ויקרא ו) אשר תאכל האש את העלה על המזבח.											◊
	ורבי מאיר:											◊
[רבי מאיר]	עיכולי עולה - אתה מחזיר, ואי אתה מחזיר עיכולי קטורת.											◊
דתני רבי חנניא בר מניומי בדבי רבי אליעזר בן יעקב:	אשר תאכל האש את העלה על המזבח - עיכולי עולה אתה מחזיר ואי אתה מחזיר עיכולי קטורת.											◊
	דכולי עלמא מיהת מוסיפין בו ביום אית להו, מנא להו?											◊
	נפקא להו (ויקרא ו) מוהאש, ואפילו למאן דלא דריש וא"ו - וא"ו ה"א דריש.											◊
	אש תמיד למאי אתא?											◊
	מבעי ליה לכדתניא:											◊
[דתניא]	(ויקרא ו) אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה, לימד על מערכה שניה של קטורת שלא תהא אלא על המזבח החיצון.											◊
	אש מחתה ומנורה מניין?											◊
	ודין הוא: נאמרה אש בקטורת, ונאמרה אש במחתה ומנורה, מה להלן על מזבח החיצון - אף כאן על המזבח החיצון.											◊
	או כלך לדרך זו: נאמרה אש בקטורת, ונאמרה אש במחתה ומנורה, מה להלן בסמוך לו - אף מחתה ומנורה בסמוך לו											◊
	תלמוד לומר אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה - אש תמיד שאמרתי לך לא תהא אלא בראשו של מזבח החיצון.											◊
	למדנו אש למנורה, אש למחתה מניין?											◊
	ודין הוא: נאמרה אש במחתה ונאמרה אש במנורה, מה להלן על גבי מזבח החיצון - אף כאן על מזבח החיצון											◊
	או כלך לדרך זו: נאמרה אש בקטורת ונאמרה אש במחתה, מה להלן בסמוך לו אף כאן בסמוך לו											◊

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

יומא-טרף בקלפי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
תלמוד לומר (ויקרא טז) ולקח מלא המחטה גחלי אש מעל המזבח מלפני ה', איהו מזבח שמקצתו לפני ה' ואין כולו לפני ה' - הוי אומר זה מזבח החיצון.												!
ואיצטריך למיכתב מעל המזבח ואיצטריך למיכתב מלפני ה' דאי כתב רחמנא מעל המזבח - הוה אמינא: מאי מזבח - מזבח פנימי, כתב רחמנא מלפני ה'. ואי כתב רחמנא מלפני ה' - הוה אמינא: דוקא מלפני ה', אבל מהאי גיסא ומהאי גיסא אימא לא - צריכא.												!
איברי עולה שנתורתו - עושה להן מערכה בפני עצמה וסודרן, ואפילו בשבת.	רבי אלעזר משום בר קפרא, אומר היה רבי מאיר:											!
מאי קא משמע לן?												!
בכל יום היו שם ארבע מערכות	תנינא:											!
לא נצרכה אלא לפסולין. ודוקא שמשלה בהן האור, אבל לא משלה בהן האור - לא.	רבי אבין:											!
אחד כשרין ואחד פסולין, אי משלה בהן האור - אין, ואי לא -- לא ואפילו בשבת.	איכא דאמרי:											!
והיום חמש	תנינא:											!
איצטריך, סלקא דעתך אמינא: הני מילי - היכא דחל יום הכפורים להיות אחר השבת, דחלבי שבת קרבין ביום הכפורים. אבל באמצע שבת - לא - קא משמע לן.	רב אחא בר יעקב:											!
מאן האי דלא חייש לקמחיה? הא בכל יום תנן	רבא:											!
קשיא.												!
ופליגא דרב הונא												!
תחילתו - דוחה, סופו - אינו דוחה.	דאמר: [רב הונא]											!
תמיד, תחילתו - דוחה, סופו - אינו דוחה.	גופא, אמר רב הונא:											!
מאי אינו דוחה?												!
דוחה את השבת ואינו דוחה את הטומאה	רב חסדא:											!
דוחה את הטומאה ואינו דוחה את השבת.	רבה:											!
לדידך קשיא, ולרב חסדא קשיא. לדידך קשיא: מאי שנא טומאה - דכתיב במעדו ואפילו בטומאה, שבת נמי - במעדו ואפילו בשבת. ולרב חסדא קשיא: מאי שנא שבת דכתיב במעדו אפילו בשבת, טומאה נמי: במעדו ואפילו בטומאה	אביי לרבה:											!
לא לדידי קשיא, ולא לרב חסדא קשיא. לדידי לא קשיא סופו - כתחילתו, טומאה דתחילתו בר מידחא טומאה הוא - סופו נמי דחי, שבת דתחילתו לאו בר מידחא שבת הוא - סופו נמי לא דחי. לרב חסדא לא קשיא סופו כתחילתו לית ליה, שבת דהותרה היא בציבור - סופו נמי דחי. טומאה, דדחיה היא בציבור, תחלתו דעיקר כפרה - דחי, סופו דלאו עיקר כפרה - לא דחי.	אמר ליה: [רבה]											!
איתמר, המכבה אש מחתה ומנורה, אביי אמר: חייב	[אביי]											!
פטור.	רבא:											!
דכבייה בראשו של מזבח - דכולי עלמא לא פליגי דחייב. כי פליגי - דאחתיא ארעא וכבייה.	[גמרא]											!
אביי אמר: חייב, אש המזבח הוא.	אביי:											!
רבא אמר: פטור, כיון דנתקה - נתקה.	רבא:											!
המוריד גחלת מעל גבי המזבח וכיבה - חייב.	אלא הא דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה:											!
כמאן - כאביי?												!
אפילו תימא כרבא, התם לא אינתיק למצותה, הכא אינתיק למצותה.												!
דאחתיא ארעא וכבייה - דכולי עלמא לא פליגי דפטור, כי פליגי - דכבייה בראשו של מזבח.	איכא דאמרי:											!

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O </p>		<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא-; question-שאלה-^ answer-תירוץ-! proof-ראיה-■ </p>		<p>מקרא-key:</p>																	
<p>יומא-טרף בקלפי</p>		<p>מאן דאמר</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>																	
<p>מימרא</p>		<p>אביי:</p>																			
<p>חייב, אש המזבח הוא.</p>		<p>רבא:</p>																			
<p>פטור, כיון דנתקה - נתקה.</p>		<p>אלא הא דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה:</p>																			
<p>המוריד גחלת מעל גבי המזבח וכבה - חייב, כמאן? לא כאביי ולא כרבא</p>		<p>התם לא אינתיק למצותה, הכא - אינתיק למצותה.</p>																			
<p>הדרן עלך טרף בקלפי</p>																					

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום חזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ■ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
--	--

מאן דאמר	יומא-הוציא לו	מ	ג	ז	ח	ט	י	כ	א
	הוציא לו את הכף ואת המחטה, חפן מלא חפניו ונתן לתוך הכף, הגדול לפי גדלו והקטן לפי קטנו, וכך היתה מדתה.								■
	נטל את המחטה בימינו, ואת הכף בשמאלו.								■
	מחטה		⚡						◇
תנא ליה:	נטל את המחטה ועלה לראש המזבח וחותה ויורד		⚡						◇
	התם מחטה דגחלים, והכא מחטה דקטורת.								◇
דתניא:	הוציא לו כף ריקן מלשכת הכלים, ומחטה גדושה של קטורת מלשכת בית אבטינס.								!
	חפן מלא חפניו ונתן לתוך הכף הגדול לפי גדלו והקטן לפי קטנו וכך היתה מדתה.								■
	כף ביום הכפורים למה לי? (ויקרא טז) מלא חפניו והביא, אמר רחמנא								⚡
	משום דלא אפשר								!
	דהיכי נעביד?								!
	נעייל והדר נעייל								!
	הבאה אחת אמר רחמנא, ולא שתי הבאות.								⚡
	נשקליה לקטורת בחופניו ונחתיה למחטה דגחלים עלה, וליעול								!
	כי מטי התם היכי לעביד?								⚡
	נשקליה בשיניה ונחתיה למחטה								!
	השתא לפני מלך בשר ודם אין עושין כן, לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא על אחת כמה וכמה הלכך, לא אפשר. וכיון דלא אפשר - עבדינן כדאשכחן בנשיאים.								⚡
	נטל את המחטה בימין ואת הכף בשמאל								■
	יציבא בארעא וגוירא בשמי שמיא?								⚡
	זו מרובה וזו מועטת. ואפילו בזמן ששניהן שוין, וכמעשה דרבי ישמעאל בן קמחית								!
	אמרו עליו על רבי ישמעאל בן קמחית שהיה חופן ארבעת קבין במלוא חפניו, ואומר: כל הנשים זרדו, וזרד אימא עלה לגג.								○
	בערסן, וכדרבה בר יונתן.								◇
	דאמר רבה בר יונתן אמר רבי יחיאל:								■
	בשכבת זרע וכדרכי אבהו.								◇
	כתיב (שמואל ב' כב) ותורני חיל למלחמה, וכתיב (תהלים יח) המאורני חיל למלחמה אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא: רבוננו של עולם, זריתני וזרותני.								■
	אמרו עליו על רבי ישמעאל בן קמחית: פעם אחת סיפר דברים עם ערבי אחד בשוק, ונתזה צינורא מפיו על בגדיו, ונכנס ישבב אחיו ושמש תחתיו, וראתה אמן שני כהנים גדולים ביום אחד.								○
	ושבו אמרו עליו על רבי ישמעאל בן קמחית: פעם אחת יצא וסיפר עם הגמון אחד בשוק, ונתזה צינורא מפיו על בגדיו, ונכנס יוסף אחיו ושמש תחתיו, וראתה אמן שני כהנים גדולים ביום אחד.								○
	שבעה בנים היו לה לקמחית וכולן שמשו בכהונה גדולה. אמרו לה חכמים: מה עשית שזכית לכך? - אמרה להם: מימני לא ראו קורות ביתי קלעי שערי. - אמרו לה: הרבה עשו כן, ולא הועילו.								○
	תנו רבנן:								○
	תנו רבנן: שלא יעשה מדה לקומץ.								■
	מהו שיעשה מדה לחפינה? התם הוא דכתיב (ויקרא ו) בקמצו, אבל הכא דלא כתיב בחפניו אלא (ויקרא טז) מלא חפניו קטרת סמים דקה - לא. או דילמא: יליף מלא מלא מקמצו?								^

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

מאן דאמר	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
תא שמע:	וכך היתה מדתה.											
	מאי לאו, שאם רצה לעשות מדה אחרת - עושה											
	לא, הכי קאמר: וכך היה חזר וחופנה לפנים.											
	שמעת מינה: חופן וחזר וחופן											
	דילמא שאם רצה לעשות מדה - עושה											
	אי נמי: שלא יחסר ושלא יתיר.											
תנו רבנן:	מלא קמצו, יכול מבורץ - תלמוד לומר בקמצו, אי בקמצו - יכול אפילו בראשי אצבעותיו, תלמוד לומר מלא קמצו - כדקמצי אינשי. הא כיצד? חופה שלש אצבעותיו על פיסת ידו, וקומץ. ובמחבת ובמרחשת מוחק בגודלו מלמעלה, ובאצבעו קטנה מלמטה, וזו היא עבודה קשה שבמקדש.											
	זו היא ותו לא? והא איכא מליקה, והא איכא חפינה											
	אלא: זו היא מעבודות קשות שבמקדש.											
	רבי יוחנן: בעי רבי יהושע בין הבינים של מלא קומצו מהו?											
	דגואי - לא תיבעי לך דודאי קומץ הוא, דבראי - לא תיבעי לך דודאי שירים הוא, כי תיבעי לך - דביני ביני, מאי?											
	בין הבינים ספק נינהו.											
	היכי עביד?											
	מקטיר קומץ לחודיה תהלה, והדר בין הבינים. דאי אמרת בין הבינים ברישא - דילמא שירים נינהו, והוו להו שירים שחסרו בין קמיצה להקטרה											
	שירים שחסרו בין קמיצה להקטרה - אין מקטירין עליהן את הקומץ.											
	אי הכי, השתא נמי איקרי כאן: כל שממנו לאשים הרי הוא בבל תקטירין											
	דמקטיר ליה לשום עצים, כרבי אליעזר.											
	(ויקרא ב) לריח ניחח - אי אתה מעלה, אבל אתה מעלה לשום עצים.											
	הניחא לרבי אליעזר, אלא לרבנן מאי איכא למימר?											
	דקמצי שמיני.											
	השתא דאתית להכי, רבי אליעזר נמי, לכתחילה דקמצי שמיני.											
	(בין הביניים פ"ט ומח"ץ ופ"ז וחש"ב בחפינת חביר"ו סימן).											
	בין הבינים של מלא חפניו מהו?											
	מאי קא מבעיא ליה? אי גמר מלא מלא מהתם - היינו הך?											
	מלא חפניו והביא בעיניו - והא איכא, או דילמא ולקח והביא בעיניו - והא ליכא?											
	תיקו.											
	פשיטא לי מלא קומצו - כדקמצי אינשי.											
	קמץ בראשי אצבעותיו מהו? מלמטה למעלה מהו? מן הצדדין מהו?											
	תיקו.											
	פשיטא לי מלא חפניו - כדחפני אינשי.											

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment מעשה-story מרא- key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

מאן דאמר	יומא-הוציא או לו	מ	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מז:
בעי רב פפא:	חפן בראשי אצבעותיו מהו? מלמטה למעלה מהו? מן הצד מהו? חפן בבו ובבו וקרנן זו אצל זו מהו?													מז:
	תיקו.													מז:
בעי רב פפא:	דבוקיה לקומץ בדופניה דמנא מאי? תוך כלי בעינן - והא איכא, או דילמא הנחה בתוכו כתקנו בעינן - והא ליכא?													מז:
	תיקו.													מז:
בעי מר בר רב אשי:	אפכיה למנא, ודבוקיה לקומץ בארעיתיה דמנא, מהו? הנחה בתוכו בעינן - והא איכא, או דילמא: הנחה כתקנו בעינן - וליכא?													מז:
	תיקו.													מז:
בעי רב פפא:	מלא חפניו שאמרו מחוקות או גדושות?													מז:
אמר לו רבי אבא לרב אשי, תא שמע:	מלא חפניו שאמרו לא מחוקות ולא גדושות אלא טפופות.													מז:
תנן התם:	נשפך הדם על הרצפה ואספו - פסול, מן הכלי על הרצפה ואספו - כשר.													מז:
	מנא הני מילי?													מז:
דתנו רבנן:	(ויקרא ד) ולקח מדם הפר - מדם הנפש ולא מדם העור, ולא מדם התמצית.													מז:
	מדם הפר - דם מהפר יקבלנו													מז:
	דאי סלקא דעתך מדם הפר מדם ואפילו מקצת דם													מז:
והאמר רב יהודה:	המקבל צריך שיקבל את כל דמו של פר, שנאמר (ויקרא ד) ואת כל דם הפר ישפך אל יסוד מזבח.													מז:
	אלא שמע מינה: מאי מדם הפר - דם מהפר יקבלנו, וקסבר: גורעין ומוסיפין ודורשין.													מז:
בעי רב פפא:	נתפור הקטורת מלוא חפניו, מהו? ידו כצואר בהמה דמי - ופסולה, או דילמא: ככלי שרת דמי - ולא פסולה?													מז:
	תיקו.													מז:
בעי רב פפא:	חישב בחפינת קטורת מהו? מי אמרינן: יליף מלא מלא ממנחה, מה התם - מהניא בה מחשבה, הכי נמי - מהניא בה מחשבה, או לא?													מז:
	הסולת והקטורת והלבונה והגחלים שאם נגע טבול יום במקצתן - פסל את כולן.													מז:
	קא סלקא דעתך: מדפסל טבול יום - פסלה נמי לינה ומדלינה פסלה - פסלה נמי מחשבה.													מז:
בעי רב פפא:	חישב בחתיית גחלים מהו? מכשירי מצוה - כמצוה דמו, או לא?													מז:
	תיקו.													מז:
בעי מיניה מרב ששת:	הולכה בשמאל מהו?													מז:
אמר להו רב ששת:	תניתוה:													מז:
[תנן]	נטל את המחטה בימינו ואת הכף בשמאלו.													מז:
	ונפשוט להו מהא דתנן:													מז:
[תנן]	הרגל של ימין בשמאל, ובית עורה לחוץ													מז:
	אי מהתם, הוה אמינא: הני מילי - הולכה דלא מעכבא כפרה, אבל הולכה דמעכבא כפרה - לא, קמשמע לן.													מז:
מיתבי:	זר, ואונן, שיכור, ובעל מום, בקבלה ובהולכה ובזריקה - פסול. וכן יושב, וכן שמאל - פסול													מז:
	תיבתא.													מז:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

יומא-הוציאו לו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
והא רב ששת הוא דאותבה								ז				מט.
בעי מיניה מרב חסדא: הולכה בזר מהו?	דאמר ליה רב ששת לאמוריה דרב חסדא:							ז	^			מט.
כשירה, ומקרא מסייעני (דברי הימים ב' לה) וישחטו הפסח ויזרקו הכהנים מידם והלויים מפשיטים.	אמר ליה: [רב חסדא]							ז	!			מט.
זר, ואונן, שיכור, ובעל מום, בקבלה ובהולכה ובזריקה - פסול, וכן יושב וכן שמאל פסול	ומותיב רב ששת:							ז				מט.
בתר דשמעה הדר אותבה.									!			מט.
והא רב חסדא קרא קאמר								ז				מט.
דעבוד מעשה איצטבא.									!			מט.